

Sygn. akt II AKa 98/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

6. Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska (spr.)

7. SA Stanisław Stankiewicz

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Zachód w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Laskowicz

10. po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. sprawy

G. R. (1)

o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

11. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika wnioskodawcy i Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13. z dnia 20 stycznia 2020 r. sygn. akt III Ko 555/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa kwotę zasądzoną na rzecz G. R. (1) tytułem zadośćuczynienia do wysokości 250.000 (dwustu pięćdziesięciu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy G. R. (1) kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

IV. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 98/20	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2020 r., sygn. akt III Ko 555/18		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

<p>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</p>				
<p>1.5. Ustalenie faktów</p>				
<p>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</p>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<p>2.1.1.1.</p>		<p>Zasądzenie w analogicznej sprawie na rzecz funkcjonariusza Służby Więziennej - N. W., tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, trwające ponad 7 miesięcy (z powodu pomówienia przez tę samą osobę) kwoty 400.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p>	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17.12.2019 r., sygn. akt III Ko 852/19 wraz z uzasadnieniem</p>	<p>k. 238-248</p>
<p>2.1.1.2.</p>		<p>Zyskanie waloru prawomocności przez orzeczenie zasądzające kwotę 400.000 zł tytułem</p>		

		zadośćuczynienia na rzecz N. W..		
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt II AKa 19/20.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17.12.2019 r., sygn. akt III Ko 852/19 wraz z uzasadnieniem	Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu (III Ko 852/19) uzyskał walor prawomocności i funkcjonuje w obrocie prawnym, nadto - nie były zgłaszane przez strony jakiegokolwiek mankamenty dotyczące tego wyroku.		

<p>Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt II AKa 19/20.</p>	<p>Orzeczenie wydane w postępowaniu odwoławczym, akceptujące wskazany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, wobec którego żadna ze stron nie zgłaszała jakichkolwiek uwag krytycznych.</p>		
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: - obraza przepisów postępowania, która</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez dowolną, niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w uznaniu za nieudowodniony fakt osiągnięcia przez G. R. (1) rzeczywistego wynagrodzenia przed aresztowaniem w wysokości nie mniejszej niż 2.000 zł miesięcznie, powiększonych o premię w postaci procentu od wysokości wypracowanego obrotu, tj. szkody majątkowej związanej z wynagrodzeniem za pracę, wynoszącej nie mniej niż 70.000 zł (odszkodowanie);

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że:

• kwota 140.000 zł (zadośćuczynienie) uwzględnia wszystkie okoliczności sprawy, w tym cierpienie wnioskodawcy związane z oczywiście niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, a kwota przewyższająca tę wartość prowadziłaby do nadmiernego wzbogacenia się wnioskodawcy, podczas gdy zasądzona kwota jest rażąco niewspółmierna do rażąco bulwersujących okoliczności tej konkretnej sprawy, tego konkretnego pokrzywdzonego (byłego policjanta), odniesionej krzywdy G. R. (1) i nie rekompensuje jej w sposób dostateczny, adekwatny w stosunku do rozmiaru doznanych krzywd, naruszenia dóbr osobistych,

negatywnych skutków jakie wystąpiły u wnioskodawcy w wyniku oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania;

- wnioskodawca, mimo niekwestionowanych przez Sąd zdolności, umiejętności i uprawnień przez okres 7 miesięcy aresztu był w stanie uzyskać wynagrodzenie w łącznej wysokości 2.368 zł, podczas gdy z materiału dowodowego w postaci zeznań wnioskodawcy, świadka T. M., wynika, że rzeczywista szkoda majątkowa wnioskodawcy w postaci utraconego zarobku, była znacznie wyższa, a kwota jaką wnioskodawca mógłby otrzymać, wynosiła nie mniej jak 70.000 zł, mając na względzie w

szczegółności
duży rynek, na
którym
wnioskodawca
świadczyłby
pracę,
obejmujący dwa
województwa,
ilość
zatrzymanego w
sprawie towaru
w postaci skrzyń
biegów, a także
uwzględniając
wysokość
średniego
statystycznego
wynagrodzenia
osiąganego
przez
przedstawiciela
handlowego, a
także tego jakim
wykształceniem
dysponuje G.
R. (1), tego,
że biegłe włada
językiem
niemieckim (bo
pracował przez
wiele lat na
terenie
Niemiec),
posiada
wszystkie
kategorie prawa
jazdy,
uprawnienia
elektryczne bez
ograniczeń,
inne
umiejętności:

- przez przyjęcie,
że w związku
z tymczasowym
aresztowaniem
G. R. (1)
poniósł szkodę
majątkową w

	wysokości 3.768 zł, podczas gdy rozmiar szkody wnioskodawcy jest znacznie większy.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Niezasadny okazał zarzut apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, wskazujący na nieprawidłowe ustalenie przez Sąd pierwszej instancji należnego na rzecz G. R. (1) odszkodowania. Skarżący, ani na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, ani też w apelacji, nie przedstawił takich okoliczności, w świetle których zasadne byłoby jego twierdzenie, że kwota odszkodowania, nie może być żadną miarą niższa aniżeli 70.000 zł. Takiego uzasadnienia nie znalazło tym bardziej, twierdzenie, że wnioskodawcy należy się odszkodowanie w wysokości 142.000 zł wraz z ustawowymi			

odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zidentyfikował i ocenił okoliczności decydujące o możliwości poczynienia w powyższym zakresie prawdziwych i zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy ustaleń. Słusznie przyjął, że nie zostało wykazane, aby G. R. (1) w okresie poprzedzającym tymczasowe aresztowanie, uzyskiwał zarobki w wysokości 2.000 zł miesięcznie plus 20% premii. Zawarta w aktach sprawy umowa o pracę z okresu bezpośrednio poprzedzającego tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy, wskazuje na to, że był on zatrudniony od dnia 01.12.2016 r. (na czas nieokreślony) w firmie (...) Sp. z o.o. na 1/16 część etatu, z czego uzyskiwać miał miesięcznie zarobki w kwocie 296 zł. Sąd Okręgowy w pełni zasadnie uznał, że elementem kwoty odszkodowania jest

utracony zarobek, odpowiadający wielokrotności wskazanej powyżej kwoty, przy czym oczywiste jest, że skoro tymczasowe aresztowanie trwało prawie około 7 miesięcy (z pewnym przybliżeniem), to kwota 296 zł uległa stosownemu pomnożeniu.

Efektom wskazanych wyżej działań jest suma 2.368 zł (296x8), albowiem Sąd Okręgowy uwzględnił także pierwszy miesiąc po opuszczeniu aresztu, czego strony nie kwestionowały.

Oczywistym wydatkiem poniesionym w związku z zaistniałą sytuacją, jest nadto łączna suma wydana na wizyty u lekarza psychiatry. Sąd zasadnie uznał, że tego rodzaju wizyt było 7, w związku z czym, wydatkowana z tego tytułu kwota, wynosi 1.400 zł (jedna wizyta kosztowała 200 zł). Suma wskazanych wyżej kwot jest wynosi 3.768 zł, co niewątpliwie potwierdza zasadność zasądzenia takiej kwoty od Skarbu Państwa na rzecz

wnioskodawcy
tytułem
odszkodowania -
wraz z ustawowymi
odsetkami od dnia
uprawomocnienia
się wyroku.

Sąd Okręgowy w
pełni zasadnie
stwierdził, że w
pozostałym
wnioskowanym
zakresie (do
wysokości 70.000
zł), nie zostało
należycie wykazane
uzyskiwanie przez
wnioskodawcę
wyższych kwot
tytułem
wynagrodzenia za
wykonywaną pracę,
podkreślając, że
na uwzględnienie
nie zasługiwały w
szczególności kwoty,
w zakresie których
wnioskodawca nie
był w stanie
przedstawić
stosownej
dokumentacji
potwierdzającej ich
osiągnięcie. Słusznie
zaznaczył, że w
takim zakresie, w
jakim dochody
byłyby ewentualnie
ukrywane przed
Skarbem Państwa,
nie mogłyby
generować prawa
do odszkodowania,
odwołując się nadto
w tym względzie
do wyroku SA
w Warszawie z

06.09.2019 r., sygn.
akt II AKa 17/19.

Na aprobatę zasługiwało również stanowisko, zgodnie z którym kwota odszkodowania nie mogły być objęte wydatki poniesione w związku z ustanowieniem w sprawie obrońcy. Oczywiście wręcz jest, że pomoc prawna obrońcy, nie ograniczała się jedynie do tymczasowego aresztowania wnioskodawcy i podejmowania jedynie na tym tle czynności obrończych, lecz obejmowała całość prowadzonego wówczas postępowania karnego.

Nie ma jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że błędne było nieuwzględnienie w zasądzonym odszkodowaniu kwoty 10.500 zł stanowiącej równowartość tzw. wypiski. Sąd pierwszej instancji w pełni zasadnie stwierdził, że pochodziła ona z wpłat dokonanych na rzecz wnioskodawcy przez

osoby bliskie, a skoro tak, to tym bardziej nie było i nadal nie ma, przesłanek ku temu, aby uznać, że uzyskanie takiej kwoty tytułem zabezpieczenia potrzeb wnioskodawcy w początkowym okresie po wyjściu na wolność, związane było z uszczupleniem majątku wnioskodawcy o wskazaną wyżej kwotę.

Nie jest także dotknięte błędem uznanie, że wydatki poniesione przez wnioskodawcę w związku z podróżami odbywanymi do K., nie kwalifikowały się do uwzględnienia ich w kwocie zasądzzonego odszkodowania, bo wprawdzie G. R. (1) odbywał wizyty do lekarza psychiatry właśnie w K., ale jak trafnie podkreślił Sąd pierwszej instancji - nie były one jedynym celem jego wyjazdów do K., albowiem w istocie bywał tam z powodu swoich obowiązków służbowych i w gruncie rzeczy dlatego, że stosunkowo często

bywał tam służbowo,
zdecydował się na
odbywanie terapii
właśnie w K.. W
takim zaś układzie
okoliczności,
równowartość
kosztów podróży
odbywanych do K.
i z powrotem,
nie mogła stanowić
elementu
odszkodowania z
tytułu niewątpliwie
niesłusznego
tymczasowego
aresztowania
wnioskodawcy.

Stanowisko Sądu
Okręgowego w
kwestii wysokości
ustalonego i
zasądzonego na
rzecz G. R.
(1) odszkodowania,
logicznie i
przekonująco
umotywowane,
zasługiwało w
całości na aprobatę.

Podkreślenia
wymaga
okoliczność, że
wyższa kwota
zarobków
uzyskiwanych przez
wnioskodawcę z
tytułu świadczenia
pracy na rzecz
podmiotu (...) Sp.
z o.o. w C.
(miesięcznie - 1500
zł brutto) dotyczy
okresu
następującego już
po uchyleniu
tymczasowego
aresztowania, co
zaś dokumentuje

umowa o pracę z dnia 25.08.2017 r. (k. 136-137). Z racji tego, że uwzględniona za okres tymczasowego aresztowania kwota 296 zł, jako wysokość miesięcznego wynagrodzenia, nie stanowiła jedyne go źródła dochodu wnioskodawcy (uzyskiwał emeryturę policyjną), to tym samym, nie wystąpiły podstawy do odliczenia od ustalonej przez Sąd Okręgowy kwoty 2.368 zł, wydatków jakie poniósłby wnioskodawca na utrzymanie. W pełni zasadne było przyjęcie, że dochody uzyskiwane w spółce (...), w całości powiększyłyby oszczędności wnioskodawcy. Odwołanie się do tego, że z kwoty 60.000 zł obrotu wygenerowanego przez G. R. (1) już w początkowym okresie pracy we wskazanej wyżej spółce, przysługiwała mu jako premia kwota odpowiadająca 20 % tego obrotu, okazało się również nie zasługujące na uwzględnienie. Z

zeznań świadka T. M. wynika, że po zastosowaniu tymczasowego aresztowania, spółka przekazała kwotę 10.000 zł na poręczenie majątkowe na rzecz wnioskodawcy, a ponadto - kwotę 2,5 - 4 tys.zł jako pomoc na rzecz matki G. R. (1). Tak więc, de facto uzyskał on prowizję, tyle że została ona rozdysponowana w całości na potrzeby wnioskodawcy i jego rodziny. Argumenty podniesione w apelacji przez pełnomocnika okazały się nieskuteczne, jako że poza powieleniem okoliczności, które akcentowane były już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie odwoływały się do żadnych nowych i trafiających do przekonania faktów.

Na uwzględnienie w części, zasługiwał natomiast zarzut pełnomocnika wnioskodawcy odnoszący się do wysokości kwoty zasądzonej na rzecz G. R. (1) tytułem zadośćuczynienia.

Wprawdzie 140.000 zł nie jest sumą niską i symboliczną, ale

przy uwzględnieniu
specyficznych
okoliczności, jakie
wiążą się ze
stosowaniem wobec
wnioskodawcy
tymczasowego
aresztowania,
została ona uznana
w postępowaniu
odwoławczym za
kwotę nie
uwzględniającą
dostatecznie stopnia
pokrzywdzenia G. R.
(1). Taki stan rzeczy,
wynika z pominięcia
niektórych
okoliczności, jak
też z niedocenięcia
w należyty sposób
okoliczności
dostrzeżonych przez
Sąd Okręgowy.

Na wysokość
zasądzonej przez
Sąd pierwszej
instancji kwoty
zadośćuczynienia, w
niedostatecznym
stopniu wpłynęła tak
istotna okoliczność,
jak stosunkowo
długi okres trwania
tymczasowego
aresztowania (blisko
7 miesięcy), bardzo
intensywnie
kontrastujący z
decyzją
merytoryczną
prokuratora o
umorzeniu śledztwa
z powodu
niepopelnienia
zarzuconych
czynów.
Analogicznie, a więc
jako w zbyt małym

stopniu kształtujące
kwotę zasądzonego
zadośćuczynienia,
należało ocenić
również okoliczności
bezpośrednio
poprzedzające
tymczasowe
aresztowanie, a
związane z
zatrzymaniem
wnioskodawcy. Nie
ulega wątpliwości,
że było ono
spektakularne,
dokonane z
przesadnym
użyciem pewnych
elementów,
mających w odbiorze
zewnątrznym
generować
skojarzenia, że
realizuje się
zatrzymanie
"groźnego
przestępcy". Temu
służyło w
szczególności użycie
granatów hukowo-
dymnych,
spowodowanie
uszkodzenia
przedniej szyby
samochodu
wnioskodawcy,
wybicie w jego
samochodzie dwóch
szyb bocznych, a
następnie rzucenie
go na beton
(bruk), wymierzenie
broni palnej w
głowę. Gdy zważy
się na okoliczność,
że tego rodzaju
działania, zostały
podjęte wobec
osoby, która nie
popelniła żadnego

przestępstwa, to
stopień
pokrzywdzenia
wnioskodawcy
takim
potraktowaniem go
w czasie
zatrzymania,
należało ocenić jako
bardzo wysoki.

Biorąc pod uwagę
już sam okres
pobytu w areszcie,
należy zauważyć,
że wprowadzie Sąd
pierwszej instancji
miał na uwadze
obawę
wnioskodawcy o
własne
bezpieczeństwo w
racji wykonywanego
uprzednio zawodu
policjanta, jednakże
w zbyt małym
stopniu to
zaakcentował i
nieadekwatnie
odzwierciedlił w
kwocie zasądzonego
zadośćuczynienia.

Tymczasem,
zdecydowanego
zaakcentowania
wymaga
okoliczność, że z
powodu stosowania
tymczasowego
aresztowania,
poczucie
bezpieczeństwa
wnioskodawcy
zostało bardzo
znacząco zaburzone
i stan lęku
dotyczącego
możliwości
negatywnych postaw
ze strony

współwięźniów,
utrzymywał się przez
cały okres pobytu w
warunkach
izolacyjnych. Nie
dziwi zatem fakt,
że z powodu
intensywności stresu
wywołanego
niesłusznym
tymczasowym
aresztowaniem,
nastąpiło
pogorszenie stanu
zdrowia
psychicznego
wnioskodawcy.
Wcześniej odbywana
terapia dotyczyła
neurastenii,
natomiast po
zwolnieniu z aresztu,
pojawiły się
zaburzenia
depresyjne i zmiany
w osobowości typu
osobowości lękliwej.
Związek tych
dodatkowych
mankamentów w
obszarze kondycji
psychicznej G. R.
(1) ze stosowaniem
bezzasadnego
aresztowania,
potwierdza
jednoznacznie ocena
lekarza psychiatry
na karcie 129,
ale też szersza
dokumentacja z
przebiegu leczenia
zawarta na k.
138-153 akt. Wśród
okoliczności
intensyfikujących
pokrzywdzenie
wnioskodawcy
stosowaniem wobec
niego tymczasowego

aresztowania, należy wskazać nadto wyjątkowo restrykcyjne traktowanie go w sferze widzeń czy kontaktów telefonicznych. O ile w jakiejś mierze może być to zrozumiałe w odniesieniu do ówczesnej konkubiny czy dorosłych członków rodziny, o tyle niespecjalnie trafia do przekonania słuszność takiego postępowania w zakresie kontaktów wnioskodawcy z jego córką. Zresztą, kwestia stosowania środka izolacyjnego, wpłynęła istotnie na relację G. R. (1) z jego ówczesną konkubiną J. W. i nawet jeśli nie stanowiła zasadniczej przyczyny rozpadu ich związku, to nie sposób wykluczyć, że jakiś wpływ na taki stan rzeczy wywarła. Uwzględnienie tego rodzaju okoliczności jawi jako konieczne, albowiem nie ulega wątpliwości, że źródłem związanych z tym negatywnych przeżyć wnioskodawcy, było stosowane tymczasowe aresztowanie (vide: wyrok SA w

Warszawie z
06.09.2019 r., II
AKa 17/19, LEX nr
2727006).

Do niebłahych
skutków
wielomiesięcznego
pobytu w areszcie,
należy zaliczyć
również istotne
naruszenie dobrego
imienia
wnioskodawcy - w
kręgu rodzinnym, w
środowisku
sąsiedzkim, jak
również w gronie
byłych
współpracowników,
w którym cieszył się
wcześniej zaufaniem
i uznaniem. Nie
można przy tym
twierdzić, że ten
niekorzystny efekt
spowodował jedynie
fakt prowadzenia
przeciwko niemu
postępowania
karnego, albowiem
wielomiesięczny
pobyt w areszcie
wywarł z pewnością
większy wpływ na
oceny formułowane
w tych wszystkich
środowiskach.

Przedstawione
powyżej
okoliczności czynią
uprawnionym
twierdzenie, że w
tak specyficznej
sytuacji, jaka
dotyczy
wnioskodawcy,
będącego jeszcze
krótko przed

zatrzymaniem i
tymczasowym
aresztowaniem
funkcjonariuszem
Policji, który nie
popęłił
zarzucanych mu
czynów, a przez
okres około 7
miesięcy przebywał
w areszcie z
piętnem przestępcy
(niezależnie od tego,
że nie zapadł
wobec niego wyrok
skazujący), przy
czym traumatyczne
następstwa takiego
postąpienia wobec
niego, mają
charakter
długotrwałych -
zasądzona tytułem
zadośćuczynienia
kwota 140.000 zł,
nie odzwierciedla
należycie przeżytych
przez niego cierpień
i nie rekompensuje
dostatecznie
intensywności
doznanego
pokrzywdzenia, a
tym samym, nie
mogła być uznana
za odpowiednią.
Spełnienie
kryterium
"odpowiedniości"
zadośćuczynienia
wymaga możliwie
pełnego rozważenia
okoliczności
charakteryzujących
sytuację
konkretnego
wnioskodawcy,
wywołaną
niewątpliwie
niesłusznym

tymczasowym aresztowaniem i odpowiednio wnikliwego rozważenia zarówno charakteru nieprawidłowości leżących u podstaw tej niesłuszności, jak i dolegliwości skutków, wynikłych dla wnioskodawcy z takiego stanu rzeczy (vide: wyrok SA w Warszawie z 02.10.2019 r., II AKa 408/18, LEX nr 2735158). Dostrzegając w tym zakresie niepełność rozważań Sądu pierwszej instancji oraz niedostateczne wyważenie stopnia dolegliwości niektórych spośród poddanych ocenie okoliczności, Sąd Apelacyjny dostrzegł zasadność i potrzebę podwyższenia kwoty zasądzonej na rzecz G. R. (1) tytułem zadośćuczynienia do wysokości 250.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, uznając, że w takim wymiarze stanowi optymalną formę zrekompensowania pokrzywdzenia niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem. Wtedy bowiem, gdy

w postępowaniu odwoławczym zostaną dostrzeżone niedostatki we wskazanym wyżej zakresie, rzutujące w sposób oczywisty na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, możliwa jest zmiana jego wysokości przez sąd odwoławczy (vide: Wyrok SA we Wrocławiu z 28.11.2018 r., II AKa 323/18). Z powodu intensywności i zakresu dolegliwych dla wnioskodawcy skutków, kwota 250.000 zł zadośćuczynienia jest bez wątpienia odpowiednia i z całą pewnością nie stanowi bezpodstawnego wzbogacenia.

Ekspozycja przez pełnomocnika wnioskodawcy sytuacja funkcjonariusza Służby Więziennej N. W., na rzecz którego Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 17.12.2019 r., III Ko 852/19 zasądził tytułem zadośćuczynienia kwotę 400.000 zł (Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27.05.2020 r., II AKa 19/20, utrzymał to orzeczenie w

mocy) - wykazuje
wprawdzie daleko
idące podobieństwa
do sytuacji G. R.
(1), ale zarazem
zawiera elementy
na tyle różnicujące,
że dysproporcja
pomiędzy kwotami
zadośćuczynienia
zasądzonego na
rzecz każdego z nich,
jest uzasadniona i
racjonalna.

Wskazując na
najbardziej znaczące
podobieństwa i
różnice zauważyć
należy, że zarówno
G. R. (1), jak i N. W.
zostali pomówieni o
popęlnienie
przestępstw przez
tego samego
przestępcę,
przeciwko każdemu
z nich postępowanie
przygotowawcze
nadzorował ten sam
prokurator, wobec
obu stosowane było
tymczasowe
aresztowanie w
zbliżonym czasie
(odnośnie N. W.
około 1 miesiąc
dłużej), oba
postępowania
zakończyły się w
fazie śledztwa
postanowieniami o
ich umorzeniu z
powodu
niepopęlnienia przez
podejrzanych
zarzucanych im
przestępstw. Jeśli
jednak zważy się
na to, że przebieg
tymczasowego

aresztowania wobec N. W. był bardziej dolegliwy, a co szczególnie istotne - wcześniejsze jego życie uległo zburzeniu, ponieważ z powodu aresztowania został odwołany ze służby (po uchyleniu tego środka - nie został do niej przywrócony), stracił cały swój dorobek zawodowy w momencie, kiedy był bliski awansu, to różnice zasądzonych kwot stają się zrozumiałe. Jeśli stan rzeczy dotyczący N. W. zestawimy się z sytuacją G. R. (1), to w kategoriach oczywistości nasuwa się wniosek, że niewątpliwie bardziej dolegliwe skutki i tym samym stopień pokrzywdzenia, dotyczą N. W.. Dlatego też, daleko idące podobieństwo sytuacji ich obu, wbrew oczekiwaniom pełnomocnika wnioskodawcy, nie uzasadniało orzeczenia na rzecz G. R. (1) identycznej, czy bardziej zbliżonej kwoty zadośćuczynienia, a tym bardziej podwyższenia jej do wysokości wskazanej w

<p>apelacji, tj. o zasądzenie dalszej kwoty - 560.000 zł.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy G. R. (1) dalszej kwoty - 560.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, - zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz G. R. (1) dalszej kwoty - 138,232 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadny okazał się częściowo jedynie wniosek dotyczący zadośćuczynienia. Z uwagi na to, że zasądzenie przez Sąd Okręgowy kwoty</p>		

140.000 zł tytułem zadośćuczynienia, nie było oparte na uwzględnieniu wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności, a nadto - niektórym spośród uwzględnionych nie zostało nadane właściwe znaczenie, co szczegółowo przedstawiono w pkt 3.1, Sąd odwoławczy podwyższył zadośćuczynienie do kwoty 250.000 zł. Uznał, że dalej idące podwyższenie, nie znajduje należytego uzasadnienia w okolicznościach charakteryzujących sytuację G. R. (1). Nawet eksponowana przez pełnomocnika, jako podobna, sytuacja N. W., spowodowała zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 400.000 zł. Skoro stopień pokrzywdzenia G. R. (1) nie był wyższy, to nie było uzasadnione zasądzenie nawet 400.000 zł zadośćuczynienia, a tym bardziej - dodatkowo kwoty 560.000 zł (ponad zasądzone wcześniej 140.000 zł).

Zmiana
zaskarżonego
wyroku w zakresie

odszkodowania w sposób postulowany apelacją pełnomocnika wnioskodawcy, nie była uzasadniona w jakimkolwiek zakresie. Zgromadzone dowody nie dostarczyły podstaw do poczynienia takich ustaleń, jak życzyłby sobie tego apelujący. Zarówno dokumenty zawarte w aktach sprawy, jak i zeznania T. M., potwierdzają prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji, a tym samym - prawidłowość ustalonej kwoty należnego odszkodowania.

3.2.

Zarzut apelacji Prokuratora Okręgowego w Szczecinie:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że kwota 140.000 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez G. R. (1) w następstwie jego niesłusznego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>tymczasowego aresztowania, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy, nie zachodzą żadne szczególne okoliczności uzasadniające zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie wyższej niż 57.494,52 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W rozważaniach zawartych w pkt 3.1 przedstawiono szczegółowo okoliczności, które zadecydowały o uznaniu za nieadekwatną do sytuacji G. R. (1) kwoty 140.000 zł zadośćuczynienia, ale nie z powodu jej nadmiernej wysokości - jak to postrzega prokurator, lecz z powodu tego, że w ocenie Sądu odwoławczego, była to kwota zbyt niska. Argumentacja w tym zakresie pozwala uznać, że postulowanie przez prokuratora zmiany zasądzonej kwoty, tj. obniżenie zadośćuczynienia do 57.494,52 zł jest</p>			

w sposób wręcz
oczywisty
bezzasadne.
Rozważania tego
apelującego są
ogólnikowe,
ograniczone do
skomentowania
takich okoliczności,
które w realiach
niniejszej sprawy
nie były najbardziej
znaczące i tym
samym, nie miały
decydującego
wpływu na
kształtowanie
wysokości
zadośćuczynienia.
Prokurator odwołał
się nadto do braku
"szczególnych"
okoliczności
dotyczących
wykonywania
tymczasowego
aresztowania wobec
wnioskodawcy, przy
czym jednocześnie
nie rozwinął w
tym kierunku swoich
rozważań, aby
przybliżyć
ukonkretnienie
owego kryterium na
gruncie niniejszej
sprawy. Ponadto,
ocenił krytycznie
miarkowanie
zadośćuczynienia w
oparciu o przeciętne
miesięczne
wynagrodzenie, a
zarazem posłużył się
nim i na jego
podstawie ustalił
postulowaną we
wniosku apelacji
kwotę - 57.494,52 zł
jako "odpowiednią"

w okolicznościach
charakteryzujących
sytuację G. R. (1).
Stwierdzić należy,
że wskazana wyżej
kwota, oceniana
na tle elementów
poddanych analizie
przez Sąd pierwszej
instancji i
uzupełniająco
wskazanych przez
Sąd odwoławczy,
prowadzi do
oczywistego
wniosku o
niemożności
należytego
skompensowania
krzywd i cierpień
będących udziałem
wnioskodawcy
poprzez taką jej
wysokość.
Prokurator,
prezentując
powyższe
stanowisko, zdaje
się bagatelizować
czym w istocie
jest dla osoby
nigdy nie karanej
sądownie, która nie
popewniła żadnego
przestępstwa, blisko
7-miesięczny pobyt
w zakładzie karnym,
analogicznie -
również to, że
piętno przestępcy
zasługującego na
izolacyjny środek
zapobiegawczy, stało
się w tym przypadku
udziałem
emerytowanego
policjanta, który w
dość nieodległym
czasie pełnił służbę.
Sam fakt

wieloletniego
pełnienia służby tego
rodzaju, zasadniczo
idzie w parze z
większym
wyczuleniem na
wszelkie przejawy
naruszania
porządku prawnego,
nietrudno zatem
wyobrazić, że
posądzenie przez
przestępcę o
popelnienie czynów
zabronionych,
skutkujące
wielomiesięczną
izolacją w zakładzie
karnym, stanowi
bardzo trudne
doświadczenia dla
każdego uczciwego
obywatela i również
nie mniej
traumatyczne jawi
się dla policjanta.
Związany z tym,
wzmógłony poziom
stresu, w sposób
naturalny utrzymuje
się przecież przez
cały czas stosowania
tymczasowego
aresztowania. Tego
rodzaju przeżycia,
jak i lęk o możliwość
stania się obiektem
ataków ze strony
współosadzonych,
pozostają całkowicie
poza uwagę
prokuratora.
Tymczasem,
niezależnie od
konkretnych
okoliczności tej
sprawy, prokurator
winien obok
obiektywizmu
zachować także

<p>odpowiedni poziom empatii w dokonywanych ocenach.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie zasądzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia do kwoty 57.494,52 zł, a w pozostałym zakresie - utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Obniżenie zadośćuczynienia do kwoty wskazanej przez prokuratora, jako nie zapewniające należytego skompensowania krzywd i cierpień doznanych przez wnioskodawcę, nie znalazło należytego uzasadnienia w okolicznościach tej sprawy, natomiast argumentacja apelującego, jako powierzchowna, ujawniająca wybiórcze podejście do realiów</p>		

<p>określających sytuację wnioskodawcy, nie dostarczyła również podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut apelacji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:</p> <p>- naruszenie art. 554 § 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasad ustalania wysokości należnego zadośćuczynienia w stosunku do krzywdy doznanej przez wnioskodawcę w związku z zatrzymaniem i stosowanym tymczasowym aresztowaniem oraz naruszenie przepisów postępowania poprzez dokonanie niewłaściwej oceny dowodów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut naruszenia przepisu art. 554 § 4 k.p.k. nie jest zasadny. Ustalenie czy w konkretnym przypadku mamy do czynienia z</p>			

"niewątpliwie niesłusznym" tymczasowym aresztowaniem, może realizować się w obrębie trzech różnych sytuacji. Taki charakter tymczasowego aresztowania może wynikać z faktu, że było ono stosowane z naruszeniem przepisów regulujących ten rodzaj środka zapobiegawczego zawartych w rozdziale 28 Kodeksu postępowania karnego. Oceny dotyczą wówczas okoliczności w takim ich stanie, jaki istniał w czasie stosowania tymczasowego aresztowania. Druga sytuacja, w której ma miejsce "niewątpliwie niesłuszne" tymczasowe aresztowanie, zachodzi wówczas, gdy o takim jego charakterze decyduje rodzaj prawomocnego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie. W takich przypadkach, ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania, dokonuje się więc z perspektywy zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Niewątpliwa niesłuszność środka izolacyjnego ma miejsce wtedy, gdy zapadnie wyrok uniewinniający lub postanowienie o umorzeniu postępowania wydane w postępowaniu przygotowawczym lub też postępowaniu sądowym. Istotne jest przy tym, że podstawa uniewinnienia lub umorzenia - nie ma znaczenia. Wreszcie trzecia możliwa sytuacja "niewątpliwej niesłuszności" tymczasowego aresztowania zachodzi wtedy, gdy z przypisaniem sprawstwa i winy nie idzie w parze orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności (vide: Komentarz aktualizowany do art. 552 Kodeksu postępowania karnego, Dariusz Świecki, stan prawny: 2020.07.20).

Nie ulega wątpliwości, że w okolicznościach tego postępowania aktualizuje się druga z przedstawionych powyżej sytuacji, a

więc ta, w której
ocena "niewątpliwej
niesłuszności"
tymczasowego
aresztowania
dokonywana jest z
perspektywy
zapadłego w sprawie
rozstrzygnięcia.
Skoro postępowanie
przygotowawcze
prowadzone
przeciwko G. R.
(1) zakończyło się
prawomocnym jego
umorzeniem z
powodu
niepopelnienia przez
podejznanego
zarzucanych mu
czynów, to oczywiste
jest, że mamy
do czynienia z
niewątpliwie
niesłusznym
tymczasowym
aresztowaniem
wnioskodawcy, co
znajduje swoje
odzwierciedlenie w
zaskarżonym
wyroku.

Kwestionowanie
wysokości
zadośćuczynienia
przez tego
skarżącego, oparte
jest na wyjątkowo
powierzchowej,
spłyconej ocenie
okoliczności, które
nadto potraktowane
zostały nad wyraz
wybiórczo. Nie
podważają one
zatem skutecznie
argumentacji Sądu
pierwszej instancji,
w zakresie której

<p>w postępowaniu odwoławczym, stwierdzono mankamenty o biegunowo innym wydźwięku, uznając w rezultacie ustaloną przez Sąd Okręgowy kwotę zadośćuczynienia za zbyt niską i niedostatecznie kompensując wnioskodawcy doznaną krzywdę. Apelacja Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, okazała się zatem niezasadna. Na gruncie ocen dotyczących podniesionych w niej zastrzeżeń, aktualna pozostaje argumentacja przedstawiona powyżej w pkt 3.1 i 3.2.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty nie wyższej niż 50.000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodu uznania bezzasadności</p>		

<p>zarzutu apelacji skarżącego, o czym mowa w pkt 3.3 - nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek sformułowany w apelacji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie było takich.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o oddaleniu wniosku o zadośćuczynienie oraz odszkodowanie w zakresie przewyższającym</p>		

kwoty zasądzone na rzecz wnioskodawcy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Nieuwzględnienie w pełnym zakresie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, skutkowało utrzymaniem w mocy rozstrzygnięcia o oddaleniu wniosku w zakresie przewyższającym zasądzone kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Rozstrzygnięcie w przedmiocie zadośćuczynienia zostało zmienione przez podwyższenie kwoty zasądzonej na rzecz wnioskodawcy do wysokości 250.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku.		
Zwięźle o powodach zmiany		

<p>Częściowe uwzględnienie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy z przyczyn wskazanych w pkt. 3.1 uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy G. R. (1) kwoty 240 zł tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika - na podstawie art. 554	

	§ 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.)	
IV.	Orzeczenie, iż koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa - na podstawie art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k.	
7. PODPIS		
SSA Stanisław Stankiewicz SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska		

3.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie oddalające wniosek - w zakresie zadośćuczynienia - ponad zasądzoną kwotę 140.000 zł, a w zakresie odszkodowania - ponad kwotę 3.768 zł.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy w Szczecinie
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące zadośćuczynienia.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące zadośćuczynienia.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana